

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบ การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป*

ปัทมา ดวงศรี¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน 2) ศึกษาคะแนนพัฒนาการทักษะการฟังและการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป และนำไปทดลองใช้กับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านช้างตะตูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 จำนวน 15 คนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ มีดังนี้ 1) แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปสำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 2) แบบประเมินทักษะการฟังและการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการฟังและการพูด ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังและการพูดก่อนการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปเท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทักษะการฟังและการพูดหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิดเป็นร้อยละ 39.91

คำสำคัญ: ทักษะการฟังและการพูด, แผนการจัดประสบการณ์, แนวคิดไฮสโคป

* บทความวิจัย

¹ ครู โรงเรียนบ้านช้างตะตูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2, E-mail: Pattama_tam@hotmail.com

Development of Kindergarten Children's Listening and Speaking Skills by Applying Activities Experienced Plan with High Scope Approaches*

Pattama Duangsree¹

Abstract

The purposes of this research were to 1) develop the speaking and listening skills by applying activities experienced plan with high scope approaches were created to be effective as of 80/80. 2) study the results of effects to kindergarten children's speaking and listening skills 2.1) compare the kindergarten children's speaking and listening skills existing before and after organising applying activities experienced plan with High Scope approaches 2.2) examine the kindergarten children's speaking and listening skills development scores existing before and after organising applying activities experienced plan with High Scope approaches 3) examine the kindergarten children's satisfaction. The research samples were 15 kindergarten children of year 2 in the first semester of the year 2557 of Ban Changthalud School Phetchabun Educational Service Area Office 2. This research was provided for 12 weeks, 5 days a week and 40 minutes a day. The research tool consists of 1) applying activities experienced plan with High Scope approaches for kindergarten children 2) a form for evaluating development scores of the kindergarten children's speaking and listening skills 3) a form for evaluating the kindergarten children's satisfied to applying activities experienced plan with High Scope approaches. Statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The research results showed that: 1) The development of speaking and listening skills by applying activities experienced plan with High Scope approaches were created to be effective as of 96.92/97.88 that higher than defined criteria of 80/80 which were based on the first assumptions. 2) The kindergarten children's speaking and listening skills existing before and after organising applying activities experienced plan with High Scope approaches were different with statistical significance at 0.01 level which were based on the second assumptions.

Keywords: Listening and speaking skill, activities experienced plan, high scope approaches

* The Article Research

¹ Teacher in Ban Talut School, Phetchabun Educational Service Area Office 2, E-mail: Pattama_tam@hotmail.com

ความสำคัญและปัญหาการวิจัย

ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่เป็นตัวบ่งชี้พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าชาติใด ย่อมต้องมีภาษาเป็นเครื่องมือช่วยในการติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน บุคคลที่สามารถใช้ทักษะภาษาได้ดี ย่อมสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น การที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดจะสื่อความหมายกับบุคคลอื่นได้ จะต้องใช้กระบวนการคิด ความเข้าใจ ซึ่งพัฒนาการทางภาษาจะประกอบไปด้วยพัฒนาการพื้นฐาน 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่พัฒนาการด้านภาษาของเด็กปฐมวัยจะเป็นไปในรูปแบบการเรียนรู้ ด้านการฟังและการพูดเป็นส่วนมาก เมื่อเด็กได้ฝึกการฟังและการพูดแล้ว การอ่านและการเขียนจึงจะเป็นการฝึกในขั้นตอนต่อไป ด้วยเหตุนี้การพัฒนาทักษะการฟังและการพูด จึงควรส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในช่วงปฐมวัย เนื่องจากเป็นวัยที่กำลังเติบโตทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านภาษา (สุจิตรา สุขกมล, 2548, น, 1-2) การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยที่จะส่งเสริมให้เด็กได้มีพัฒนาการในทุก ๆ ด้านครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้จากการเล่นและทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งส่งเสริมให้เด็กรู้จัก การสังเกต จำแนก เปรียบเทียบ การวัด และทักษะอื่น ๆ นำมาใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมทักษะพื้นฐานที่สำคัญให้กับเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตเมื่อสังเกตในการเล่นและการพูดคุย เด็กมักจะมีเรื่องเกี่ยวกับคณิตศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ มีการพูดถึงเรื่องการเปรียบเทียบ การวัด การจัดประเภทและตัวเลข (ทิพวรรณ สุขผล, 2553, น, 3) จะเห็นได้ว่าคณิตศาสตร์เป็นศาสตร์แห่งการคิดและเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพสมอง จุดเน้นของการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนจากการเน้นให้จดจำข้อมูลทักษะพื้นฐาน เป็นการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในหลักการและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ผู้เรียนจะต้องได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจจากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง (วรรณ ขุนศรี, 2546, น, 74) การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป (High Scope) ซึ่งผู้ที่ริเริ่มแนวคิดนี้คือดร.เดวิด ไวคาร์ด ตั้งแต่พ.ศ. 2505 เป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมให้เด็กได้ลงมือกระทำ (Active Learning) ผ่านมุมมองประสบการณ์หรือศูนย์การเรียนรู้ที่หลากหลายด้วยวัสดุและอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550, น, 15) นอกจากนี้มุ่งเน้นให้เด็กลงมือกระทำแล้วแนวคิดนี้ยังให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก (Adult-Child Interaction) โดยผู้ใหญ่จะต้องจัดบรรยากาศให้อบอุ่นและปลอดภัยสำหรับเด็กการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กจะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจกล้าพูดกล้าแสดงออกและกล้าปริกษาและในการจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ตามหลักของไฮสโคป การเรียนรู้ของเด็กสัญลักษณ์ทำมาจากสื่ออุปกรณ์ของจริงในการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดของไฮสโคปจะมีกิจกรรมกระบวนการวางแผน-ปฏิบัติ-ทบทวน

จากผลการประเมินพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กโรงเรียนบ้านช้างตะตูด จังหวัดเพชรบูรณ์ ตามมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยด้านคุณภาพเด็ก จำนวน 7 มาตรฐาน ในมาตรฐานที่ 4 เด็กมีความรู้และทักษะเบื้องต้น ในปีการศึกษา 2555 พบว่า ทักษะพื้นฐานทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 80.00 โดยผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้หลายวิธีพบว่า การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป ต่างมีกระบวนการที่มุ่งเน้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ผ่านอุปกรณ์ มุมการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเองเปิดโอกาสให้เด็กคิดพร้อมทั้งมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อและส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยด้านทักษะพื้นฐานทางภาษาปัญหาทางการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนบ้านช้างตะตูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ที่พบ คือ การใช้คำเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ยังไม่ถูกต้อง พูดติดขัด พูดไม่ปะติดปะต่อเป็นเรื่องราว ทั้งในการพูดเล่าเรื่องราว และการพูดแสดงความคิดเห็น ดังนั้น ผู้รายงานจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการฟังการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางแก่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัย ในการพิจารณาเลือกกิจกรรม และวิธีการในการพัฒนาเสริมทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาคะแนนพัฒนาการทักษะการฟังและการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป (High Scope) ซึ่งผู้ที่ริเริ่มแนวคิดนี้คือ ดร. เดวิด ไวคาร์ด ตั้งแต่ พ.ศ. 2505 เป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมให้เด็กได้ลงมือกระทำ (Active Learning) ผ่านมุมประสบการณ์หรือศูนย์การเรียนรู้ที่หลากหลายด้วยวัสดุและอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550: 15) นอกจากนี้มุ่งเน้นให้เด็กลงมือกระทำแล้วแนวคิดนี้ยังให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก (Adult-Child Interaction) โดยผู้ใหญ่จะต้องจัดบรรยากาศให้อบอุ่นและปลอดภัยสำหรับเด็กการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กจะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจกล้าพูดกล้าแสดงออกและกล้าปรึกษาและในการจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ตามหลักของไฮสโคป การเรียนรู้ของเด็กสัญลักษณ์ทำมาจากสื่ออุปกรณ์ของจริงในการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดของไฮสโคป จะมิกิจกรรมกระบวนการวางแผน-ปฏิบัติ-ทบทวน จากผลการประเมินพัฒนาการ

ทางด้านสติปัญญาของเด็กโรงเรียนบ้านช้างตะลูด จังหวัดเพชรบูรณ์ ตามมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยด้านคุณภาพเด็ก จำนวน 7 มาตรฐาน ในมาตรฐานที่ 4 เด็กมีความรู้และทักษะเบื้องต้นในปีการศึกษา 2555 พบว่า ทักษะพื้นฐานทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 80.00 โดยผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้หลายวิธีพบว่าการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป ต่างมีกระบวนการที่มุ่งเน้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ผ่านอุปกรณ์ มุมการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเองเปิดโอกาสให้เด็กคิดพร้อมทั้งมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อและส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยด้านทักษะพื้นฐานทางภาษา

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการฟังการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปก่อนและหลังการจัดประสบการณ์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. คะแนนพัฒนาการทักษะการฟังการพูดเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปอยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ศูนย์เครือข่ายบ้านกลางช้างตะลูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 จำนวน 73 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านช้างตะลูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 จำนวน 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการฟังและการพูดเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป
2. แบบประเมินทักษะการฟังการพูด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บข้อมูลก่อนเรียน โดยสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านช้างตะลูด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 15 คน
2. ดำเนินการสอนโดยใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านช้างตะลูด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 15 คน เป็นเวลา 12 สัปดาห์

3. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามกำหนดเวลาแล้ว เก็บข้อมูลหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป โดยสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านช้างตะลูด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 15 คน จากนั้นนำการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูด สำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ไปเผยแพร่

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูด สำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้คะแนนเฉลี่ย (mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2544, น, 35, 65) และเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูดก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ โดยใช้การทดสอบที (t-test dependent) (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2544, น, 193)

สรุปผลการวิจัย

จากการพัฒนาทักษะการฟังการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป ซึ่งได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านช้างตะลูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ผู้รายงานรับผิดชอบสอนประจำชั้น จำนวน 15 คน ปรากฏผลดังนี้

1. ทักษะการฟังและการพูด ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. คะแนนพัฒนาการทักษะการฟังและการพูดของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทักษะการฟังและพูดก่อนการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปเท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทักษะการฟังและการพูดหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิดเป็นร้อยละ 39.91

อภิปรายผล

การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง และการพูด สำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 กล่าวคือ มีประสิทธิภาพ 96.92/97.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้รายงานได้ปฏิบัติตามขั้นตอนการสร้าง โดยศึกษาความหมายการจัดประสบการณ์ และประเภทการจัดประสบการณ์โดยละเอียด ทำให้ผู้รายงานมีข้อมูลในการสร้างอย่างตรงประเด็น ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ของสอดคล้องกับ (นภเนตร ธรรมบวร. 2546, น, 52) เพราะการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยการเรียนรู้จำเป็นต้องมี

ความหมายต่อตัวเด็กและสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของเด็กกล่าวคือการเรียนรู้จะมีความหมายต่อตัวเด็กเมื่อเด็กได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตัวเองสนใจและสามารถสร้างความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงต่อสิ่งต่างๆ ได้นอกจากนั้นการเรียนรู้ควรมุ่งเน้นให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติเด็กควรได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้โดยผ่านการทดลองการทำงานร่วมกับเพื่อนเนื่องจากเด็กจำเป็นต้องได้รับการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของตนซึ่งครูพึงระลึกเสมอว่าเด็กแต่ละคนมีความสนใจและวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกันสอดคล้องกับสมเด็จจุลนันท์ (2553, น, 51-68) การจัดประสบการณ์ตามแนวคิด ไฮสโคปเป็นการเรียนรู้แบบปฏิบัติจริงนักเรียนได้จัดกระทำกับวัตถุได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลความคิดและเหตุการณ์จนกระทั่งสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยการเชื่อมโยงประสบการณ์ที่ได้รับเป็นรูปธรรมด้วยการคิดสังเกตและไตร่ตรองอย่างมีระบบมีแบบแผนเป็นลำดับขั้นตอนสร้างพื้นฐานของการอยากเรียนรู้ นักเรียนจะสนุกและมีความสุขในการเรียนนักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นมีการแลกเปลี่ยนความคิดทบทวนงานของตนครูเป็นผู้สนับสนุนและกระตุ้นเร้าให้เกิดการดำเนินกิจกรรมจัดเตรียมอุปกรณ์ให้กำลังใจให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนต้องการซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนานักเรียนผู้ศึกษาได้พัฒนาทักษะทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนปฐมวัยตามแนวคิดไฮสโคปจากการเปรียบเทียบทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านช้างตะลูด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิด ไฮสโคปเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่านักเรียนมีทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูดหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องมาจากการพัฒนาทักษะการฟังการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคป มีรูปภาพดึงดูดความสนใจของนักเรียน เนื้อหาชัดเจนตรงตามจุดประสงค์ นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมได้อย่างสนุกสนาน จึงทำให้มีทักษะทางภาษาด้านการฟังและการพูดสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ของพัชรี พลโยธิน และคณะ (2550, น, 1-56) ให้ความสำคัญในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่และเด็กว่าการเรียนรู้แบบลงมือกระทำนั้น จะประสบความสำเร็จได้เมื่อการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไฮสโคปจึงเน้นให้ผู้ใหญ่สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและปลอดภัยให้แก่เด็ก การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเด็กนั้น เป็นการสร้างความมั่นใจให้กับเด็ก เด็กจะกล้าพูดกล้าแสดงออก และกล้าปรึกษาปัญหา ผู้ใหญ่จะต้องใส่ใจแม้แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ และไม่เบื่อหน่ายที่จะตอบคำถามของเด็ก หรือป้อนคำถามให้เด็กเกิดความคิดจินตนาการการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเด็กนั้นนับได้ว่ามีคุณค่ามากกว่าการยกย่อง ชมเชยการให้รางวัล สอดคล้องกับศิริพรรณ สิทธิพูนอนุภาพ (2552, น, 86) พบว่าแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมเสรีตามแนวคิด ไฮสโคป (High/Scope) มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ

81.62/85.55 ดังจะเห็นได้ว่าการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะแบบไฮสโคป (Hign/scope) ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมการเห็นคุณค่าในตนเอง พัฒนาทักษะการคิดกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาอย่างเต็มตามศักยภาพของเด็กแต่ละคนส่งผลในด้านบวกต่อการยกระดับพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน ของเด็กนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปควรรู้ครุควรเตรียมตัวล่วงหน้าสร้างบรรยากาศและมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้ให้พร้อม เหมาะสมและเพียงพอที่จะให้เด็กทำกิจกรรม
2. การจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไฮสโคปใช้กระบวนการที่หลากหลายอาจใช้เวลานานกว่าที่กำหนดไว้ สามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดมอนเตสซอรีไปจัดประสบการณ์ในกิจกรรมให้แก่เด็กปฐมวัยเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านอื่นๆ เช่น ทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรม ศึกษาพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เป็นต้น
2. ควรนำการจัดประสบการณ์แนวคิดไฮสโคป ไปจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการในพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคมและทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์

เอกสารอ้างอิง

- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2544). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เมธิปส์
- ทิพวรรณสุขผล. (2553). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยปีที่ 2*.
วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน).
 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก
- วรรณ ขุนศรี. (มีนาคม 2546). “การจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์” *วารสารวิชาการ*. ปีที่ 6.
 ฉบับที่ 3.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2550). *การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยไทย : ตามแนวคิดไฮสโคป*.
 กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
